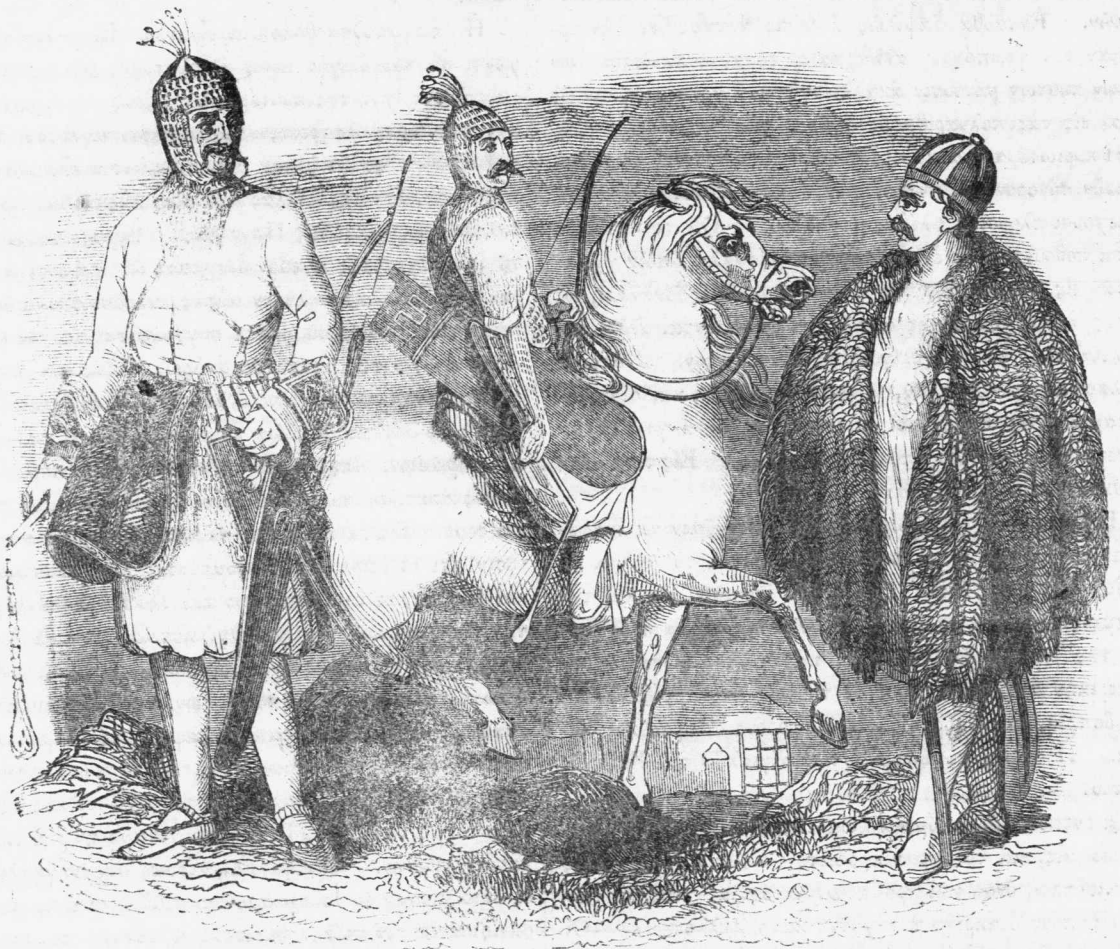

Η ΚΙΡΚΑΣΣΙΑ ΚΑΙ ΟΙ ΚΙΡΚΑΣΣΟΙ.

Στρατιωτική Στολή τῶν Κιρκασσῶν.

Ἡ ΚΙΡΚΑΣΣΙΑ συνίσταται ἐξ ὄρεινῶν χωρῶν καὶ ὑψηλοῦ τινοῦ ὄροπεδίου. Τὸ μέγιστον μῆκος αὐτῆς ἀπὸ ἀνατολῶν εἰς δυσμὰς εἶναι περὶ τὰ 220 Ἀγγλικά μίλια· τὸ δὲ μέγιστον πλάτος ἀπὸ βορρᾶ εἰς νότον περὶ τὰ 120. Τὸ σχῆμα εἶναι τριγωνοειδές, τὸ δ' ἐμβαδὸν αὐτῆς περὶ τὰς 14,870 τετραγωνικά μίλια.

Οἱ κυριώτεροι κλάδοι τοῦ Καυκάσου καλύπτουσι τὸ πλεῖστον μέρος τῆς ἐπιφανείας τῆς· τὴν μὲν νότιον διαίρουν ἡ πρωτίστη αὐτοῦ σειρὰ καὶ οἱ κλάδοι τῆς· τὴν δὲ βόρειον ὑψηλαὶ πεδιάδες καὶ αἱ τελευταῖαι κατωφέρειαι τοῦ Καυκάσου. Μεγίστην ἔκτασιν προσέτι κατέχουσι πυκνὰ δάση τοῦ φοίνικος, τῆς κυπαρίσσου, τῆς σφενδάμνου, τῆς ἐλάτης, τῆς κλήθρας, τῆς αἰγείρου, καὶ ἄλλων δένδρων, ἅτινα κοσμοῦσι τὰς πλευράς καὶ κοιλάδας τῶν ὀρέων, καὶ τὰς πεδιάδας καὶ τὰς ὄχθας τῶν ποταμῶν. Τὰ δάση ταῦτα, ἕνεκα τοῦ μεγέθους καὶ τῆς μονιμότητος τῶν δένδρων, καὶ τῆς ἐγγύτητος αὐτῶν εἰς τοὺς λιμένας τοῦ Εὐξείνου Πόντου, συνιστῶσι τὰ κυριώτερα πλούτη τῆς χώρας, καὶ ἤθελον

παρέχειν ἄμετρα κέρδη ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν πεπολιτισμένου λαοῦ.

Διάφοροι ποταμοὶ βρέχουσι τὴν Κιρκασσίαν, μεταξὺ τῶν ὑψίστων σειρῶν τοῦ Καυκάσου πηγάζοντες, ἐξ ὧν ὁ Κουβάν ἐπὶ τῶν συνόρων, ὁ Αἰτακούμ, ὁ Οὐβίν, ὁ Καρακουβάν, καὶ ἄλλοι. Αἱ ὄχθαι τῶν εἶναι βραχώδεις, καὶ ὁ δρόμος τῶν ταχὺς· καθ' ὅσον δὲ πλησιάζουν εἰς τὰς ἐκβολὰς, αὐξάνουσι κατὰ τὸ πλάτος, αἱ ὄχθαι γίνονται ἥττον ἀπότομοι, καὶ ὁ δρόμος αὐτῶν βραδύτερος. Τὰ ὕδατα τῶν ποταμῶν τούτων εἶναι γενικῶς καθαρὰ καὶ ὑγιεινὰ, ἀλλ' εἰς τὰ ὄρη πολλάκις εἶναι θολὰ, ὡς ἐκ τῆς ποσότητος τοῦ πηλοῦ, τοῦ χώματος, καὶ τῆς ἄμμου, ἅτινα συγκατασύρουσιν εἰς τὰς βροχερὰς ὥρας τοῦ ἐνιαυτοῦ.

Ἡ ἐν μέσῳ τῶν ὀρέων περιοχή συνίσταται, ὡς ἐπιτοπλεῖστον, ἐκ στρωμάτων ἄμμου καὶ ἀργίλλου, καὶ λαοιδῶν πετρώδους γῆς τῇδε ἀκαίεστε πάντῃ ἀναρμόστων εἰς καλλιέργειαν. Τὰ βόρεια καὶ ἀνατολικά μέρη τῆς χώρας ἔχουσιν ἀφθονίαν καρποφόρων ἀγρῶν, συγκεκριμένων ἐκ κα-

οχροῦ χρώματος, συμμεμιγμένου κάποτε μετ' ἄμμου καὶ ἀργίλλου, καὶ ποτιζομένου ὑπὸ πλείστων ῥυάκων καὶ ποταμῶν. Ἐνταῦθα δαφιλῶς ἡ φύσις ἀνταμείβει τὴν ἐργασίαν τοῦ γεωπόνου· ἀλλὰ κακῇ τύχῃ οἱ πλείστοι τῶν ἀγρῶν τούτων μένουσιν ἀκαλλιέργητοι, ἢ χρησιμεύουσιν ὡς νομαὶ εἰς τὰς πολυαρίθμους ἀγέλας τῶν ἐντοπιῶν.

Ἡ κυριωτέρα Καυκάσιος σειρὰ, ἥτις ἀποτελεῖ τὸ νοτιοδυτικόν σύνορον, καὶ πολλοὶ τῶν ἀρκτῶν αὐτῆς κλάδων, περιέχουσι πλουσίας φλέβας μετάλλου. Ἀλλ' οἱ κάτοικοι, καίτοι ποθοῦντες νὰ ἔχωσι τοιαῦτα μέταλλα, ὅποια χρειάζονται εἰς κατασκευὴν τῶν ὅπλων των, δὲν δύνανται, ὡς ἐκ τῆς ἀνεπισημοσύνης αὐτῶν, νὰ ἐργάζωνται ἄλλα μεταλλεῖα πλὴν τῶν ὅσα ὀλίγον ἀπαιτοῦσι κόπον. Οὕτω δὲ ἀπολαμβάνουσιν ἄργυρον, μόλυβδον, χαλκὸν, καὶ σίδηρον. Ποταμοὶ τινες περιέχουσι μικρὰν ποσότητα γαιᾶλατος· ἐξάγεται δὲ καὶ νίτρον ἀπὸ εἰδός τι φυτοῦ. Εἰς τινὰ μέρη εὐρίσκεται ποικίλον μάρμαρον.

Προϊόντα τοῦ φυτικού βασιλείου ἐμποροῦμεν νὰ ἀναφέρωμεν τὸ ροδάκινον, τὸ βερύκοκκον (καῖσι), τὸ μῆλον, τὸ ἀπίδιον, καὶ τὸ κεράσιον· ἔτι δὲ τὴν ἄμπελον, ὡς καὶ τὴν συκάμινον, τῆς ὁποίας μεταχειρίζονται τὰ φύλλα πρὸς τροφήν τῆς μεταξοποιου κάμπης, παράγοντες μεταξύιν δι' ἐσωτερικὴν ἀνάλωσιν· πρὸς δὲ τούτοις σῖτον, βρίζαν, κριθήν, ὄσπρια, καπνόχορτον, καὶ διαφόρους ὀπώρας καὶ λάχανα. Ἡ δάφνη αὐξάνει ἐπὶ τῶν αἰγιαλῶν τοῦ Εὐξείνου Πόντου.

Τὰ ἐνταῦθα εὐρισκόμενα ζῶα εἶναι ὁ κάπρος, ἡ ἔλαφος, ἡ ἀγρία αἶξ, καὶ τὸ ἄγριον πρόβατον· οἰκιακὰ δὲ ζῶα βόες ἄριστοι, ἵπποι, ὄνοι, καὶ πρόβατα πλατύσυρα· τοὺς ἐπὶ τῶν ὀρέων ἵππους διακρίνει ἡ ταχύτης καὶ ἡ καλλονὴ των. Οἱ Κιρκασοὶ ἔχουν ἐξαίρετα ἵπποφορβεῖα, εἶναι δὲ καὶ ἄριστοι ἱππεῖς.

Ἐνεκα τῶν ὀρέων καὶ τῆς ἐγγύτητος τῆς θαλάσσης τὸ κλίμα διαφέρει τὰ μέγιστα ἀπὸ τόπου εἰς τόπον. Αἱ περιοχαὶ αἱ καλούμεναι Μεγάλῃ καὶ Μικρᾷ Καθάρδα εἶναι πολὺ εὐκρατοὶ καὶ καρποφόροι, ὥσαι μὲ τὰ ὠραιότερα μέρη τῆς Ἰταλίας. Πρώϊμον ἔαρ καταπρασινίζει καὶ ἀνθοστολίζει τοὺς λόφους καὶ τὰς πεδιάδας, καὶ κυανοὺς πέπλος ἱῶν καλύπτει τοὺς σκιωδεστέρους τόπους. Τὸν Ἀπρίλιον ἀνθοῦσιν ἡ κερασία, ἡ βερυκοκκία, ἡ ἀπιδία, ἡ μηλέα, καὶ ἡ ἀμυγδαλέα, τὸν δὲ Μαῖον ὀριμάζουσιν αἱ πρώται ὀπώραι. Τὸν Φεβρουάριον σπεῖρει ὁ γεωργὸς σῖτον, βρίζαν, ὄσπρια, καὶ ὀρύζιον, ἅτινα παρέχουσιν ἄφθονον θερισμόν περὶ τὰς ἀρχὰς Ἰουλίου. Αἱ πεδιάδες, ὅπου ἔνεκα περικυκλούντων ὀρέων δὲν διαπνέουσιν αἱ θαλάσσιαι αὔραι, ὑπόκεινται εἰς ἀνυπόφορον καύσωνα. Εἰς τὰς κλεισσοεῖας, τὰς ποτιζομένας ὑπὸ τῶν ὀρεινῶν ποταμίων, ὁ ἀήρ εἶναι δροσερὸς ἀκόμη καὶ τὸ θέρος, ἀλλὰ ψυχρότατος τὸν χειμῶνα. Αἱ παραθαλάσσιαι χῶραι ὑπόκεινται εἰς τὴν νοσώδη ἐπιβροχὴν τῶν θαλασσίων ἀνέμων καὶ ὀμίχλῶν, αἵτινες προξενοῦσι πολλάκις κολλητικὰς νόσους, μάλιστα δὲ

εἰς τὰ περίεξ τῆς Ἀνάπης, ὅθεν διακίδονται εἰς τὸ ἐνδότερον.

Ἡ ἐπικρατοῦσα θρησκεία εἶναι ἡ Μωαμεθανικὴ· ὑπάρχουσι δὲ καὶ ὀλίγοι τινὲς ἡλιολάτραι· φαίνονται προσέτι πάμπολλα ἔχνη τῆς προτέρας ὑπάρξεως τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ τῆς εἰδωλολατρείας· τοῦ πρώτου μάλιστα σώζονται ἀναμφισβήτητα λείψανα. Ἀξιοσημείωτον εἶναι ὅτι οἱ Κιρκασοὶ φυλάττουσι πολλὰς Χριστιανικὰς ἐορτὰς πρὸς τιμὴν τοῦ Αὐτρωτοῦ καὶ τῆς Παναγίας. ἔχουσι νηστείαν κατὰ τὸ ἔαρ τῆς αὐτῆς σχεδὸν διαρκείας ὡς ἡ ἡμετέρα Τεσσαρακοστὴ, καὶ εἰς τὴν λήξιν αὐτῆς τελοῦσι τὴν μνήμην τῶν ἐπιφανείων τοῦ Θεοῦ, ὅποτε συγχωρεῖται εἰς τὰς γυναῖκας νὰ προσεύχωνται μετὰ τῶν ἀνδρῶν. Εἰς τὴν περίστασιν ταύτην συναθροίζεται ὅλος ὁ λαός· δίδουσι δὲ καὶ λαμβάνουσι φιλοδώρημα ἐξ ὧν ποικιλοχρόων, καὶ πυρβολοῦσιν εἰς σημάδιον, ὅπερ εἶναι πάντοτε χρωματισμένον ὡς ὅποιος κτυπήσῃ αὐτὸ λαμβάνει ὅμιον ὡς παρὰ τοῦ ἰδιοκτήτου. Ταῦτα καὶ ἄλλα παραπλήσια ἔθιμα ἀποδεικνύουσιν ὅτι οἱ Κιρκασοὶ ἐνθυμοῦνται τὴν Τεσσαρακοστὴν καὶ τὸ Πάσχα· τὴν Τετάρτην καὶ τὴν Παρασκευὴν καλοῦσι τὴν μεγάλην καὶ τὴν μικρὰν νηστείαν, τὴν δὲ Κυριακὴν ἡμέραν τοῦ Θεοῦ, καθ' ἣν παύει πᾶσα ἐργασία. Ἀξιοσημείωτος εἶναι καὶ ἡ εὐλάβειά των πρὸς τὸ σύμβολον τοῦ σταυροῦ· ὁ τιθήποτε ὁ γεωργὸς ἀφήσῃ ἐκτεθειμένον ἐν τῷ ἀγρῷ εἶναι ἀπαραβιάστως ἱερὸν, ἂν ἐγείρῃ ἄνωθεν αὐτοῦ σταυρόν· μολοντόι δ' ἔχουσιν ἅπαντες ληστρικὰς ἐξεις, οὐδεὶς τολμᾷ νὰ ἐγγίξῃ ἰδιοκτησίαν θεμελιωμένην ὑπὸ τὴν προστασίαν ταύτην. Οἰκογένειαί, αἵτινες δὲν ἐνηγκαλίσθησαν ἐξ ὀλοκλήρου τὸν Ἰσλαμισμόν, συνεθίζουσιν νὰ προσηλόνωσι σανίδιον εἰς τὸν τοῖχον, θέτουσαι ἐπ' αὐτοῦ κηρὸν καὶ χειρόμακτρον. Κατὰ δὲ τὰς ἐορτὰς κατασκευάζουσι τὸν κηρὸν εἰς λαμπάδιον, ὅπερ ἀνάπτουσι, καὶ ἀφαιρῶντες τὰ καλύμματα τῆς κεφαλῆς γονατίζουν ἐμπροσθεν αὐτοῦ. Αἱ παρατηρήσεις αὗται ἀρμόζουσιν εἰδικώτερον εἰς τὰς φυλὰς τὰς κατοικοῦσας ἐπὶ τῶν αἰγιαλῶν τοῦ Εὐξείνου Πόντου καὶ εἰς τὰς πλησίον τοῦ Κουβάν πεδιάδας.

Ἀγνοεῖται κατὰ ποίαν ἐποχὴν ἢ παρὰ τίνος εἰσῆλθῃ ὁ Χριστιανισμὸς εἰς τὸν Καύκασον· λέγεται κατὰ παράδοσιν ὅτι Σταυροφόροι φυγόντες ἐκ τῆς Παλαιστίνης εἰσῆγαγον αὐτόν. Γάλλος τις μηχανικὸς περιελθὼν τὴν Κιρκασίαν βεβαίως ὅτι μικρὰ τις φυλὴ ἔχουσιν ἐπὶ τῶν ἱματίων αὐτῶν Μελιταῖον σταυρὸν ἐρυθρόχρουν, καὶ ὅτι ὅμοιος σταυρὸς εἶναι εἰκονισμένος ἐπὶ τῶν σιδηρῶν ἀσπίδων των. Εἰς τὴν φυλὴν ταύτην εἶναι κοινὰ καὶ διάφορα Γαλλικὰ ὀνόματα. Κατὰ τινὰς ὁ Ἀπόστολος Ἀνδρέας ἐκήρυξε πρῶτος τὸν Χριστιανισμόν εἰς τοὺς Κιρκασοὺς· τὴν ὑπόθεσιν δὲ ταύτην ὑποστηρίζει ἡ πληθὺς τῶν ἐν τῷ Καυκάσῳ σταυρῶν τοῦ Ἀγ. Ἀνδρέα. Περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς τετάρτης ἐκατοντατηρίδος, ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου, γυνὴ τις ὀνόματι Νόνα, ἢ Νίνα, διέδωκε τὸν Χριστιανισμόν εἰς τὴν Γεωργίαν, πιθανὸν δὲ ὅτι καὶ εἰς τὴν Κιρκασίαν.

Αὐτὴ ἐπέστρεψε τὸν λαὸν διὰ τῶν θαυματουργιῶν τῆς ἑαυτῆς σταυρὸν πεποιημένον ἐκ τῶν βλαστῶν τῆς ἀμπέλου, συνδεδεμένον διὰ τῶν τριγῶν αὐτῆς. Ἐν ἔτει 1720, ἐπιδρομὴν τῶν Τούρκων φοβούμενοι, ἔπεμψαν τὸν σταυρὸν τοῦτον πρὸς ἀσφάλειαν εἰς τὰ ὄρη, ὅθεν ἔφθασεν εἰς τὴν Μόσχαν, ἐπανεστράφη δὲ μετὰ ταῦτα εἰς τὴν Γεωργίαν ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος Ἀλεξάνδρου. Τὴν 13ην ἑκατονταετηρίδα γυνὴ καλουμένη Τάμαρις, ἥτις κατὰ τὴν παράδοσιν ἦτο μεγάλῃ βασιλίσσα τῆς Γεωργίας, ἔκτισεν ἐκκλησίαν μεταξύ τῶν Ὀσσετῶν, πιθανὸν δὲ καὶ εἰς ἄλλους τόπους ἐν τῇ Καυκάσῳ. Καὶ οἱ Γενοῦνησιν δὲ πρέπει νὰ συνέτειναν εἰς ἐξάπλωσιν τοῦ Χριστιανισμοῦ ἐπὶ τοῦ παρὰ τοῦ Κιρκασίας.

Εἰς ἔθνος ὅμως ἐστερημένον ἐγγράφων χαρακτήρων, μόλις δύναται τις νὰ ἐλπίσῃ γενικὴν διάδοσιν τῆς θρησκείας. Ἀπὸ τῶν χρόνων τοῦ δορικτήτορος Μωάμεθ τοῦ Δευτέρου, οἱ Τούρκοι καὶ οἱ Τάρταροι ἐπροσπάθησαν νὰ ἐξαπλώσωσι τὸν Μωαμεθανισμόν μεταξύ τῶν Κιρκασσῶν, καὶ ἐπέστρεψαν πολλοὺς τῶν ἀνωτέρων κλάσεων. Εἰς τὰς φυλὰς αἵτινες κατοικοῦσι τὰ ὄρη καὶ τὰς βαθεῖας κοιλάδας ἐπικρατεῖ ἡ εἰδωλολατρεία, ἀλλὰ συμμεμιγμένη μὲ Μωαμεθανικὰς τελετάς. Οἱ ἱερεῖς ὅμως τῶν ἐθνικῶν θεοτήτων δὲν συνιστῶσιν ἰδιαιτέραν κλᾶσιν εἰς τὴν Κιρκασίαν. Διάγοντες τὴν νεότητά των ἐν τῷ μέσῳ τῆς κλαγγῆς τῶν ὄπλων, λαμβάνουσι πάντοτε μέρος εἰς τὰς μάχας ὡς αἰεὶ πλησιάζει ἡ ἐκείνη. Τελοῦσι δὲ τὰς θρησκευτικὰς ἱεροπραξίας ἀσκεπῆ τὴν κεφαλὴν ἔχοντες, καὶ ἐνδεδυμένοι λευκὸν τρίχινον μανδύαν. Ἰστάμενοι ἔμπροσθεν σταυροῦ, ἀρχίζουσι τὰς τελετάς αὐτῶν θυσιάζοντες αἶγα ἢ ἀρνίον· εἰς μεγάλας δὲ περιστάσεις ταῦρον. Πρὸ τῆς θυσίας καίει ὁ ἱερεὺς ἔμπροσθεν μιᾶς τῶν λαμπάδων, αἵτινες εἶναι προσκυλλημέναι εἰς τοὺς πόδας τοῦ σταυροῦ, τρίχας τινὰς τοῦ σφαγίου, λαμβάνων αὐτάς ἐκ τοῦ μέρους ὅπου ἔχει νὰ πέσῃ ἡ θανατηφόρος πληγὴ, ἔπειτα δὲ χύνει σπονδὴν τινα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του. Νεκρῶναι διάφοροι, γενικῶς δούλοι, ἴστανται ὀπισθεν τοῦ ἱερέως, κρατοῦντες εἰς τὰς χεῖρας αὐτῶν ποτήρια πλήρη καὶ τεμάχια αἰζύμου ἄρτου καὶ τυροῦ. Ὁ ἱερεὺς ἔπειτα θυσιάζει κατὰ σειράν εἰς ἑκάστην τῶν διαφόρων θεοτήτων, καὶ ἀποτείνει ἰδιαιτέρας εἰς ἑκάστην εὐχάς. Μετὰ τοῦτο δὲ προσδιορίζει, κατὰ τὴν θέλησίν του, ἄλλαν τινὰ ἡμέραν δι' ἐπανόληψιν τῶν ἱεροπραξιῶν, κοινῶς τὸ Σάββατον, τὴν Κυριακὴν, τὴν Δευτέραν, ἢ τὴν Τρίτην τῆς προσεχοῦς ἐβδομάδος, οὐδέποτε κάμμιαν ἐκ τῶν ἄλλων τριῶν ἡμερῶν. Διακηρύττει προσέτι ὁ ἱερεὺς πῶς πράγματα ἐγένεον ἢ εὐρέθησαν — τὸ δεύτερον ὁμῶς συμβαίνει σπανίως, ἐπεὶ οὐκ ὀλίγον ἀγαπῶσιν οἱ Κιρκασοὶ ν' ἀποδίδωσιν ὅτι ἀπαξ ἔπεσεν εἰς τὰς χεῖρας των. Τρώγουσιν ἔπειτα τὸ κρέας τοῦ θύματος, ὁμοῦ δὲ καὶ τὰ τρώφιμα τὰ φερθέντα ὑπὸ τῶν παρευρισκομένων χοροὶ καὶ ἄγῳνες τελειοῦσι τὴν τελετὴν. Ἡ κεφαλὴ τοῦ σφαγίου ἀφιερῶται εἰς τὸν Δημιουργόν, καὶ ἐξαρτᾶται ἀπὸ ξύλου

ἢ κλάδου δένδρου, ἐγγὺς τοῦ σταυροῦ· τὸ δὲρμα ἀνέκει δικαιοματικῶς εἰς τὸν ἱερέα.

Ἔπεται συνέχεια.

Ο Ρ Α Σ Σ Ε Λ Α Σ .

[Ἰδε Τόμ. ζ'. Σελ. 166-169, 165-168, 180-183. Τόμ. η'. Σελ. 5-8, 22-25, 38-40, 53-55, 77-79, 85-88, 102-104, 117-119.]

ΚΕΦΑΛ. ΔΕ'. Ἐπανερχονται εἰς τὸ Κάϊρον ἀνευ τῆς Πεκουᾶς.

ἈΠΟΛΕΣΑΝΤΕΣ πρὸς τὸ παρὸν πᾶσαν ἐλπίδα περὶ τῆς Πεκουᾶς, ἐπανῆλθον εἰς τὸ Κάϊρον, μετανοημένοι διὰ τὴν περιέργειάν των, μεμφόμενοι τὴν ἀμέλειαν τῆς κυβερνήσεως, ἔλεεινολογοῦντες τὴν ἰδίαν αὐτῶν θρασύτητα, ὅτι παρημέλησαν νὰ προμηθευθῶσι φύλλα καὶ φανταζόμενοι πολλὰ μέσα δι' ὧν ἡ ἀπώλεια τῆς Πεκουᾶς ἡδύνατο νὰ ἐμποδισθῇ, καὶ ἀποφασίζοντες νὰ πράξωσι τι πρὸς ἀνάκτησιν αὐτῆς, καίτοι οὐδεὶς ἡδύνατο νὰ εὕρῃ τι ἀρμόδιον νὰ πραχθῇ.

Ἡ Νεκαγία ἀπεσῆθη εἰς τὸν θάλαμόν της, ὅπου ἐζήτουν νὰ παρηγορήσωσιν αὐτὴν αἱ γυναῖκες, λέγουσαι ὅτι ὁλος ὁ κόσμος ὑποφέρει, καὶ ὅτι ἡ δέσποινα Πεκουᾶ πολὺν καιρὸν ἀπῆλause τὰ ἀγαθὰ τῆς ζωῆς, ὅθεν ἦτον ἐπόμενον νὰ γευθῇ καὶ τὰ δεινὰ της. Ἠλπίζον ὅτι, ὅπουδῆποτε καὶ ἂν ἐπορεύετο, ἤθελε δοκιμάσει βαθμὸν τινα εὐδαιμονίας, καὶ ὅτι ἡ βασιλόπαις ἤθελεν εὐρεῖν ἄλλην φίλην, ἀντὶ ἐκείνης.

Κάμμιαν ἀπόκρισιν δὲν ἔκαμεν ἡ Νεκαγία· ἐκείναι δ' ἐξηκολούθουν τὸ εἶδος τοῦτο τῆς συλλυπησεως, ὅχι πολλὰ λυπημέναι ὅτι ἡ εὐνοουμένη ἐχάθη.

Τὴν ἐπαύριον ὁ βασιλόπαις ἐπαρουσίασεν εἰς τὸν Σατράπην ἀναφορὰν περὶ τοῦ συμβεβηκότος αὐτῷ ἀδικήματος, καὶ αἴτησιν ὅπως ἐπανορθωθῇ. Ὁ Σατράπης ἠπέλιψε μὲν νὰ τιμωρήσῃ τοὺς ληστές, ἀλλὰ δὲν ἐζήτησε νὰ συλλάβῃ αὐτούς· καὶ τῷ ὄντι κάμμία περιγραφή δὲν ἡδύνατο νὰ δοθῇ, ἐξ ἧς νὰ διευθυνθῶσιν εἰς τὴν καταδίωξιν.

Μετ' οὐ πολὺ ἐγένεε δῆλον ὅτι ἡ ἐξουσία δὲν ἔθελε κάμει τίποτε. Οἱ διοικηταί, συνειθισμένοι ν' ἀκούωσι τὴν πράξιν πλειοτέρων ἐγκλημάτων παρ' ὅσα δύναται νὰ τιμωρήσωσι, καὶ πλειοτέρων ἀδικιῶν παρ' ὅσας δύναται νὰ ἐπανορθώσωσιν, ἀμελοῦσιν ὅλα ἐξίσου, καὶ λησμονοῦσι τὴν αἴτησιν εὐθὺς σχεδὸν ἀφοῦ ἀπῆλθη τῆς ὄψεως αὐτῶν ὁ αἰτήσας.

Ἐπροσπάθησεν ἔπειτα ὁ Ἰμλακος νὰ λάβῃ πληροφορίας διὰ μερικῶν ἀπεσταλμένων. Εὐρῆκε δὲ πολλοὺς προσποιουμένους ὅτι ἀκριβῶς ἐγνώριζον ὅλα τὰ τῶν Ἀράβων καταγῶγια, καὶ ὅτι τακτικὴν εἶχον ἀλληλογραφίαν μετὰ τῶν ἀρχηγῶν των· ἐκ τούτων ἔπεμψε τινὰς εἰς ζήτησιν τῆς Πεκουᾶς. Ἄλλ' οἱ μὲν, ἀργύρια λαβόντες, οὐδέποτε ἐπανῆλθον· οἱ δὲ δαφιλῶς ἐπληρώθησαν δι' ἀγγελίας, αἵτινες μετ'